

HAYATA EKONOMİK TUTUM

Tatiana: Merhaba sevgili dostlar! Sizleri tekrar selamlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz ve bugün saygıdeğer İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir önceki sohbetimiz hepimizi derin bir Sevgi ve sessiz bir minnettarlık duygusu içinde bıraktı. Bugün de toplantımıza bu minnettarlığı kelimelerle ifade ederek başlamak istiyorum. Bu nedenle, bu inanılmaz armağan için, hepimizin bu Sevgi gücünü, Tanrı'nın lütfunu hissedebilmemizi sağladığınız ve hepimizi derinliklere götürdüğünüz için çok teşekkür ederim. Ve biliyorsunuz, birçok insan, birçoğu ilk kez, bazıları ise bu Yaşam Kaynağını içlerinde çok derinden hissettiler. Ve insanlar, hep birlikte Sevgi duygusuna, birlik duygusuna ve Yuva duygusuna toplu olarak dalmış olma deneyimini yaşattığınız için size büyük minnettarlıklarını ilettiler.

Hepimiz çok iyi anlıyoruz ki bu Sevgide evrimleşmek için gün boyunca, her an bu Sevgiyi yoğunlaştırmalıyız, ama bunun yanı sıra kendimiz üzerinde de çalışmalı, bilincimizi incelemeli ve aslında bizi nerede soyduğunu anlamalıyız. Ve biliyorsunuz, hep birlikte derinliklere dalmanın ne kadar kolay olduğuna dair bir deneyim kazandık. Yine de, eski zamanlardan beri insanların kendi üzerlerinde de kolektif olarak çalıştıkları ve ruhsal olarak büyüdükleri gerçeğine büyük önem verilmiştir. O halde şöyle bir soru var. Neden? Neden sistemin o bariyerlerini birlikte aşmak daha kolay?

İgor Mihayloviç: Soru muğlak, deyim yerindeyse. Bunu konuşalım arkadaşlar. Bugünkü konuşmamızın ne hakkında olacağını anlıyorum arkadaşlar, ama bu gerçekten muğlak. Bunu bir grup içinde yapmak gerçekten daha kolay. Ama bunu kendiniz de yapabilirsiniz. Yine, bazı insanlar Ruhsal kurtuluşa kendi başlarına ve oldukça hızlı bir şekilde ulaşırlar. Ama tüm tarih boyunca bunların sayısı çok az olmuştur. Diyelim ki insanların çoğunun, özellikle de Ruhsal teması deneyimlemekte zorlananların bunu başarması için mutlaka bir gruba ihtiyaçları vardır, bir gruba bu daha kolaydır. Her şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu?

Tatiana: Evet, bunu yapalım.

İgor Mihayloviç: Bu muğlak bir soru. Burada pek çok farklı konuya değiniyoruz. Değil mi? Neden bir grup? Gruptaki bir insan nedir? Grubun kendisi nedir? Ve daha pek çok soru. Orada ne olmalı ve ne olmamalı? Ne engeller? Yine de bir gruptaki ilk şey engellerdir. Demek istediğim, bir grup neden toplanır? Ne ile başlayalım?

Tatiana: Muhtemelen, insanlar için ruhsal deneyimleri hakkında konuşmanın neden bu kadar zor olduğu sorusuyla ve neden...

İgor Mihayloviç: Bir grup içinde, demek istediğin...

Tatiana: Evet grup içinde ve kişinin zaferlerini paylaşması neden bu kadar zor?

İgor Mihayloviç: Arkadaşlar, bu gerçekten doğru. İlk Hıristiyanlar zamanında, aslında İsa Mesih'ten ve onun ilk havarilerinden gelen bir uygulama vardı; bu katarsis (duygusal boşalma) idi. Yani, bu çok hızlı bir yoldur ve gerçekten dosdoğrudur. Esasen bu tam da AllatRa'dır, sadece o günlerde, deyim yerindeyse. Öyleyse, bu katarsisin anlamı neydi? Hepsi de Tanrı'nın Sevgisine ulaşmaya uyumlanmış, benzer düşünen bir grup insan bir araya geldi. Herkes kendi bilinciyle, yani dinlerde şeytan olarak adlandırılan şeyle yüzleşti. Değil mi? Ve herkes kendi deneyimini kazandı. Böylece, bu deneyimi paylaştılar. Ve arınma ya da katarsis ne anlama geliyor? Tam da bu sırların bize aşılandığı andır, aslında insanlar için kendimize dair oluşturduğumuz yapmacık bir imajı korumak için aklımıza gelenleri söylemekten korkarız, böylece insanlar... (**Tatiana:** Görünmek...), evet, görünmek ama olmamak. Ve hepimiz görünmek için çabalarız. Herkes kendi imajını çizer.

Birisi çok havalıdır, sanki ona yaklaşmamalısınız bile, kurt gibidir, oysa içinde sadece bir çakaldır. Diğerleri çok kültürlü ve eğitilmiş gibi davranır, oysa içlerinde... içlerinde alçaktırlar. Her zaman böyle olur. Anlıyor musunuz? İçsel olanın dışsal olanla örtüşmesi için insanın aslında özgürleşmesi gerekir. Sistemden, bilinçten, tüm bu imgelerden, tüm bu dayatma ve düşüncelerden özgürleşmek.

Ama insanlar neyle karşılaşılıyor? Bu bir grup uygulamasıdır. Eğer bir aynanın önünde durur ve tüm bu sorunları bir aynaya, yani kendinize anlatırsanız (mecazi anlamda söyledim, bir aynaya, gerçi aynanın önünde de yapabilirsiniz, fark etmez), sorunlarınızı kendinize anlattığınızda, bu zaten bir zaferdir. Oysa bunu bir grup içinde dile getirdiğinizde, sadece kendinizi aşmakla kalmaz, aynı zamanda başkalarını da uyarırsınız. Anlıyor musunuz? Başka bir deyişle, bu deneyimdir, bu pratiktir.

Ve pek çok insan için ağzını açmak gerçekten zordur. Neden mi? Çünkü şeytan dillerini orada tutar. Anlıyor musunuz? Yani, konuşmalarına izin vermez; akıl yürütmeye neyle başlar? "Nasıl olur? İçinizdekileri, düşüncelerinizi birine söylemek ister misin?" Ve burada, dostlarım, bir tuzak var. Tuzak şu ki, bu düşünceler size ait değil. Aslında bu düşünceleri size empoze eden şeytandır, sizi, diyelim ki içinizde çirkin ve kötü yaptı, diğer insanların zihnindeki diğer şeytanlar için onun sizinle ilgili yarattığı dış görüntüye uymuyor. Ve daha sonra, aslında bununla işleyen kendisidir. Tam olarak bu şekilde sizin konuşmanızı engeller ve şöyle der: "Nasıl olur? Sen çok iyisin, böyle algılanıyorsun. Onlara ne düşündüğünü söyledikten sonra seni nasıl algılayacaklar?" Peki siz gerçekten düşünüyor musunuz? Hayır, dostum. Siz sadece şeytanın size empoze ettiği imajları ve düşünceleri hayatınızla finanse ediyorsunuz.

Mesih'in gerçek takipçileri, gerçek havariler bundan söz eder, bunu utanmadan paylaşırlardı. Sonuçta, şeytanı ifşa ediyorsunuz, kendinizi değil. Şahsiyet olarak siz şu anda olgunlaşıyorsunuz. Hiçbir şey yapmamış biri hakkında ne gibi kötü şeyler söylenebilir? Hiçbir şey. Olgunlaşmamış bir Şahsiyet hiçbir şey yapamaz. Şahsiyet genel olarak kötü bir şey yapamaz. Sadece kendisine çeşitli sorunları finanse etmeye zorlandığı bir açıdan durumlar sunulur. Ve bunların yaşamdaki gerçek sorunlar mı

yoksa sistemin fantezileri mi olduğu önemli değildir. Ama Şahsiyet ayırt edemez, üç boyutluluğu göremez ve algılayamaz, bu yüzden her şeyi körü körüne finanse eder.

Ve burada, bir insan gelişmeye başladığında, Şahsiyet olarak sorumluluk alır. Anlıyor musunuz? Ve Şahsiyet olarak Ruhsal Dünya için çabalar. Bu Sevgiye gerçekten erişmek, onu kavramak, onu üretmek ve onu Ruhsal Dünyaya doğru yönlendirmek için çabalar. Ve ana engel yolunda durur. Ana engel şeytandır ya da bilincimizdir, böyle diyelim, eğer uygunsa, önemli değil. Buna ne isim verirsek verelim, kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlamaz dostlar.

Böylece yine binlerce kez söylediğimiz şeye dönüyoruz. Bir insan gözlemci olma deneyimine sahip olmadığında, kişi kendisini Şahsiyet olarak algılama deneyimine sahip olmadığında, kendisini bilinçten ayıramaz. Bilinç onun kendisidir. Başka bir deyişle, kendisini bilinç olarak algılar. Ama bu aslında manipölasyondur.

Tatiana: İnsan onu savunur.

İgor Mihayloviç: Tabii ki. Ve sonra kişi tamamen kendini savunur, bilinci değil. Kendisini bilinç olarak algılar. Ve ona öyle gelir ki bu düşünceleri üreten ve yaratan kendisidir. Ve bilinç de onu bununla suçlar. Bu nedenle, insanın ağzını açıp gerçeği söylemesi kesinlikle zordur, çünkü o hala aptaldır, henüz tam olgunlaşmamıştır, aptal bir çocuktur. Bunu yapanın kendisi değil, şeytan olduğunu anlamaz. Şeytan ona bir düşünce aşlar ve aslında onu dilinden tutan şeytandır. Dolayısıyla katarsis sırasında bütün mesele kişinin şeytanı ifşa etmeye başlamasıdır. "İfşa et... ifşa et" derler, pek çok kişi bunu dinlerde duymuştur. Aslında orada ne tür bir ifşa söz konusudur? Hiçbir şey.

Bu arada, şeytanın ifşa edilmesi tam olarak onun size aşladığı gizli düşünceleri ve yaşamınız için yaptığı planları herkese açıkça söylediğiniz zamandır. O zaman bu planlar gerçekleşemez, çünkü tüm gizliliği açığa çıkarmış olursunuz. Ve siz kendiniz bunu istemezsiniz. Ama aynı zamanda diğer insanlar da bunu görür ve çeşitli hatalara karşı uyarılmış olurlar. Anlıyor musunuz?

Bir grup sınıfinsa değerli olan başka bir şey de, tam olarak katarsis anları, kişinin sevgi ve neşe içindeyken, birdenbire kendisini nasıl sorunlarla dolu, zihninde bir sürü imgeyle, tartışmalarla, neredeyse düşüncelerinde biriyle kavga ederken algıladığını anlatmasıdır, bu yüzden burada yapmakta olduğu şeyin dehşetine uyanabilir. Oraya nasıl geldiğini anlamaz. Bazı insanlar neyin ne zaman geldiğini ve ne zaman gittiğini analiz etmeye başlar. Bunun bir önemi yok dostlarım, zaten kapana kısılmış durumdasınız. Öyleyse, hemen ne yapmak önemlidir? Lotus'a, Ruhsal pratiğe dalmak.

Tatiana: Bu içsel hali iyileştirmek için.

İgor Mihayloviç: Elbette, içsel teması yeniden kurmak, Sevgi'ye geri dönmek için. Yani, önemli değil, onu hatırladığınız anda, hemen geri dönmelisiniz. Ve Sevgiyi kaybetmemek daha da iyidir. İçinizdeki Sevgi duygusunun azaldığını hissettiğiniz

anda, sistem sizi dışsal şeylere doğru nasıl yönlendirirse yönlendirsin, ne olup biterse bitsin, bırakın tüm dünya bile yıkılsın. Hatta tam tersi, eğer tüm dünya çöküyorsa, bu köprüyü yeniden kurmak için bu Sevgiyi daha da fazla biriktirmek ve Ruhsal Dünyaya göndermek gerekir. Değil mi?

Yani, tüm bu sırlar, şeytanın bize karşı kullandığı tüm teknikler, insan bunları paylaştığında, diğer insanları kollar, onları kendi hatalarına karşı uyarır. Diyelim ki beş yüz Şahsiyet ya da on Şahsiyet olan bir grup düşünün, kaç kişi olduğu önemli değil, iki kişi bile olsa, onlar önceden silahlanmışlardır çünkü şeytanın henüz kullanmadığı diğer hileleri zaten bilmektedirler. Amain bir şey sadece yaklaştığı durumda, kişi şeytanın kendisine karşı bir sonraki hamlesinin veya eyleminin ne olacağını çok iyi bilir.

Elbette bu şekilde ilerlemek daha basit, daha kolay ve daha hızlıdır. Ayrıca, Ruhsal uygulamalar ortaklaşa yapıldığında, örneğin gerçek Lotus'u aldığımızda, doğal olarak, önde gidenler geride kalanları yukarı çekecektir. Dolayısıyla, bu kesinlikle daha basit ve kolaydır. Çünkü bir grup senkronize olduğunda bir birimdir. Anlıyor musunuz? Yani, bu... şey, doğulu terimlerle ifade edelim, tek bir egregor oluşur ya da tek bir alan, tek bir ruh hali, tek bir grup. Elbette, tamamen ve bütünüyle olgunlaşır.

Tatiana: Ve bazen aynı spam bu tür birleşmiş organizmalara, deyim yerindeyse, bu tür egregorlara gelir.

İgor Mihayloviç: Evet, bu da çok değerli. Bir grubun dersi olduğunda ve insanlar gerçekten açık olduklarında, gerçekten de katarsis içindedirler, sistemi çalışırlar. Ve sonra kişinin aklına bir düşünce gelir, önemli değil, ruhsal bir tartışmaya dahil oluyorlar ve kişinin aklına kırmızı bir araba geliyor. "Biliyor musunuz, sistem şimdi bana kırmızı bir araba dayatıyor" der. Ve işin komik tarafı, pek çok insan bunu anlayacaktır. "Evet, benim de bir resmim vardı" diyecekler - çoğunun kırmızı bir arabası olur, ama bazılarının farklı bir rengi olabilir. Yine de, bir araba resmi kesinlikle yutturulacaktır.

Veya sistem diyelim ki bir gruba saldırmaya başlarsa ikincil bilinç devreye girer. Neden? Bu, bir grubun dikkati biraz dağıldığında, biraz zayıfladığında, bazı ayrıntılara girdiklerinde, bilirsiniz, küçük şeylerle uğraşmaya geçtiklerinde de olur. Yine şeytan araya girer, onların dikkatini biraz dağıtmaya başlar ve hemen düşünceleri ortaya atmaya başlar. Örneğin, tekrar edeyim arkadaşlar: bazılarının aklına araba gelir, bazılarının aklına lastikçi gelir, bazılarının aklına akü gelir, ama her şey tematik olarak yakın bir yerdedir. Sadece bizim iblislerimiz efendilerinin emirlerini farklı şekillerde algırlarlar.

Tatiana: Bir keresinde çağrışımsal bir örnek verdiğinizi de hatırlıyorum, diyelim ki Viber veya Telegram'da bir grubunuz var ve bazı bilgiler basitçe oraya atılıyor, tam da bu düşünce. Bu bilgiye bağlanan ve dinleyen insanlar var, dikkatlerini oraya veriyorlar, oysa bunu görmezden gelen insanlar var.

İgor Mihayloviç: Yatırım yapmayan, doğru.

Tatiana: İgor Mihayloviç, gruplarda sadece dinleyerek olgunlaşmak mümkün mü?

İgor Mihayloviç: Basitçe anlatalım. Tamam mı? İsa Mesih ve havarilerinin deneyimini ele alalım. Orada aslında bir diyalog vardı.

Tatiana: İletişim.

İgor Mihayloviç: Araştırmalar vardı. Öyle değil mi? Evet, iletişim kurdular, öğrettiler, gerçekten Ruhsal Dünyaya nasıl gelineceğini öğrettiler. Peygamberin, son Peygamberin hayatını ele alalım. Sonuçta orada iletişim vardı. Öyle değil mi? Bir diyalog vardı. İnsanlar çalıştılar ve arzuladılar. Ve Petrus'un iktidara geldiği, Simeon'un Petrus olduğu zamanı ele alalım. Ne başladı?

Tatiana: Dinin oluşması.

İgor Mihayloviç: Bir din oluşturdular ve bir monolog başladı. İnsanlar soru sorma hakkını kaybetti. Ve elimizde ne var? Her şeyin nasıl değiştiğine bir bakın.

Tatiana: Dinleyiciler.

İgor Mihayloviç: Elbette.

Tatiana: Talimatları izleyenler.

İgor Mihayloviç: Eskiden arkadaşlar varsa, eskiden birleşmiş bir grup varsa ve Tanrı'ya birlikte gidiyorlarsa, daha sonra insanlar kendilerine söylenenlerin dinleyicisi oldular. Ve biliyorsunuz, tekrar ediyorum, kimseyi gücendirmek istemiyorum, sadece gerçekleri doğru isimleriyle söylüyorum. Söyleyin bana, Ruhsal yol nedir? Ruhsal yol, Ruhsal Dünya için Sevgi aracılığıyla açtığımız bir yoldur. Öyle değil mi? Her yerde bundan söz ediliyor. Başka bir şey yok.

Ne yapmamız gerekir? Kendimizde Sevgiyi yoğunlaştırmalıyız. Evet, uygun şekilde davranmalıyız. Ne için? Açıklayacağım. İçsel bağlantıyı bir an bile kaybetmemek için. Öyle değil mi? İçimizdeki sevgi düşmanına yol açmamalıyız. Yine o öfke, nefret ya da kıskançlık, bilirsiniz, enerjimizin çoğunu tüketecektir. Öyle değil mi? Bunlar çok obur yaratıklardır. Bunlar kafamızdaki solucanlardır ve bizim yerimize yaşamaya başlarlar. Bu yüzden onlardan kurtulmalıyız, tıpkı günlük yaşamımızda genellikle oluşturduğumuz tüm saplantılı imgelerden kurtulduğumuz gibi.

Çünkü herhangi bir imgeyi düşüncelerimizde canlandırdığımızda, onunla konuştuğumuzda, tıpkı şu anda sizinle konuştuğum gibi ve pek çok arkadaşımız kafalarında çok sayıda imgeyle günlük konuşmalar yapar. Bu neye yol açar? Bir illüzyon yaratmamıza yol açar, gerçek hayatta konuşmayız, bir fantezide konuşuruz. Ama bu bir fantezi değil, çünkü imge gerçekten var. O hayaldir ama maddidir, dolayısıyla bir şey sayesinde vardır. Bazı insanlar "Hayal gücümüz ve düşüncemiz sayesinde" diyecektir. Evet, hayal gücümüz ve düşüncemiz sayesinde, ama o bizim hayatımız pahasına yaşıyor. Meseleyi anlıyor musunuz? Ve bu incelikler üzerinde

çalışılmalıdır. Tüm bu fantezileri ortadan kaldırmalıyız, onlara kafamızda ihtiyacımız yok. Neden kendiniz için geri ödemesi mümkün olmayan, yalnızca Hayat olanaklarınızı elinizden alan ama size hiçbir şey vermeyen ek harcama kaynakları yaratmanız ki? Demek istediğim, verimlilik çok düşük, öyle değil mi?

Tatiana: Öyle.

İgor Mihayloviç: Doğru... Bu nedenle arkadaşlar, ben size sadece bir gerçek veriyorum, kimseyi kırmıyorum. Ama sadece bana cevap verin... Bugünlerde dinlerde gözlemlediğimiz basit bir örnek. Bir ders kitabı alıyoruz. Tamam mı? Kelimenin tam anlamıyla (**Tatiana:** Bazı kutsal kitaplar), evet, önemli değil, kutsal kitapları anlatan bir ders kitabı. Bir rahip sahnede duruyor ve bir sürü insan sahnenin ötesinde. Herkes elinde bir ders kitabı tutarken ya da sadece onun ardından tekrar ederken, rahip onlara ders kitabında yazanları okuyor. Onu evde okuyamıyor musunuz? Basit bir soru. Okumak bize ne kazandıracak? Her neyse, Turgenyev'in eserlerini ya da Anastasia Novykh'in AllatRa'sını alalım ve birlikte okuyalım. Sonra ne olacak?

Tatiana: Kitap klübü.

İgor Mihayloviç: Doğru. Ve sonra bize "Öldürmeyin", "Çalmayın" deniyor. Pekala, çalmayacağız, öldürmeyeceğiz, hepsi bu, bize söyleneni yapacağız. Yani bu edebiyat kulübünde Hayat kazanmayı umuyoruz. Aynı zamanda, "mutlaka Tanrı'dan korkmalıyız" ve Tanrı'nın aracısı ya da Tanrı ile aramızda bir aracı olan bir rahibe saygı göstermeliyiz. Bu doğru. Evet, pek çok kişinin alınabileceğinin farkındayım ama dostlarım, konu Hayatınız olduğunda, gerçek Hayat, dedikleri gibi, ölümden sonraki kader, bunu anlamalısınız, değil mi? Ama bu ölümden sonraki kader değildir. Bu yalnızca bedenimiz parçalandığında, onu terk ettiğimizde ve aslında Hayat kazandığımızda gerçekleşir. Ölüm bu mudur? Ölüm, bilirsiniz, alt şahsiyetin tamamen yok olmasıdır, ölüm budur. Bu durumda ise, Hayatın kazanılmasıdır. Öyle değil mi?

Dolayısıyla, amacımız gerçek Hayatı, Ebedi Hayatı kazanmaksa, duygusallığa yer yoktur, üzgünüm dostlar. Bu doğru. Ve sizler de her şeyi çok iyi anlıyorsunuz. Çaba, zaman ve gayret göstermediğimizde, Hayatı kazanmadığımızda, onu kazanamayacağız. Başkasının konuşmalarını dinleyerek, sorumluluğu başkasının üzerine atarak, bu kesinlikle uygun, değil mi? Anlıyorum, çok uygun.

Tatiana: Bu bilgi gerçekten şok edici, bu kusurumuz üzerine, bu sorumluluğu aktarma kaydırma arzusu üzerine inşa edilmiş.

İgor Mihayloviç: Evet bu bir kusur. Ve neden bu şekilde oldu? Gerçekte, tüm dinler bunda tökezlediler.

Tatiana: Doğru.

İgor Mihayloviç: İnsan tembelliği üzerine. Anlıyor musunuz? Bir insanın neye ihtiyacı vardır? Bir insanın sorumluluğu başkasının üzerine atmaya ihtiyacı vardır,

değil mi? Bu ilk olarak, birilerinin onlardan sorumlu olması içindir. İkincisi... Tabii ki, elbette.

Tatiana: Evet, her zaman bu sorumluluktan kaçmak için bir fırsat ararlar.

İgor Mihayloviç: İkinci olarak. Bir insanın neye ihtiyacı vardır? En azından "benim için takip etmesi kolay ve günlük yaşamda anlaşılabilir" bir dizi kurala. Yani, "Sol ayakla kalkmalıyım - bu yüzden bedenimi sol ayakla kalkmak için eğiteceğim" - ve bu "kutsal" bir eylemdir. Anlıyor musunuz?

Tatiana: Kişiye görüldüğü gibi bir tür kılavuz.

İgor Mihayloviç: Kesinlikle doğru. Yani kelimenin tam anlamıyla, günlük hayatta. Diyelim ki, "Küfür etmemeliyim. Tamam, küfretmeyeceğim. İşte bu kadar ve benim için cennette bir yer garanti. Haftada bir kez bir rahibe gitmeliyim, ona biraz haraç getirmeliyim ve tüm meseleler çözülür." Ne kadar uygun, değil mi? Dolayısıyla, bu tembellik ve büyü arzusu üzerine... Neden? Çünkü sonunda tüm rahipler, yani dinler bozulur. Tekrar soruyorum, dinler nedir? Dinler bir şey değildir, genel bir isimdir. Aslında, rahiplerin bir girişimidir, dürüstçe konuşalım. Öyle değil mi? Yani bu onların işi, işe geliyorlar ve birçoğu bunu bir iş gibi görüyor. Onları besleyen ve geçimlerini sağladıkları şey budur, dolayısıyla buna karşı tutumları da tamamen aynıdır. Anlıyor musunuz? Ama aynı zamanda, bu tam olarak insanlara cazip gelecek şekilde inşa edilmiştir. Anlıyor musunuz?

İnsanlar sorumluluğu o rahibe yüklüyor. Belli bir asgari kurallar dizisine uyuyorlar. Hatta dua okuyabilir ya da meditasyon yapabilirler, fark etmez. Pek çok din var, farklılar ve bu konuda farklı yaklaşımları var. Ama belli kurallar vardır. Günde iki kez bazı mantraları tekrarlamalıyım. Bir yerde mum yakmalı ya da başka bir şey yapmalıyım. Tamam mı? O tütsü cihazlarını yakmalıyım ve işte bu kadar, puan alıyorum. Dostlarım, eğer Tanrı'ya ulaşmak bu kadar kolay olsaydı, bilirsiniz, şimdi burada cennette yaşar gibi yaşadık. Öyle değil mi? Öyle.

Bu arada, nasıl bir dünyada yaşıyoruz? Ve neden şimdi son Peygamber de dahil olmak üzere tüm peygamberlerin sözünü ettikleri, her şeyi gerçek isimleriyle adlandırdığı zamanlarda yaşıyoruz? Evet, şanslıyız, seçilmişler arasında seçilmişleriz. Ahir Zaman'da yaşıyoruz. Ve bizim seçimimiz insanlığın var olmaya devam edip etmeyeceğini belirliyor. Bu gerçekten de doğru. Peki Ahir Zaman'da ne yapmalıyız? Söyleyin bana. Atalarımızın binlerce yıldır yaptığı gibi mi yaşamalıyız? Ya da atalarımızın altı bin yıldan daha uzun bir süre önce, Tanrı'ya sadık oldukları ve rahipleri olmadığı zamanlarda yaptıkları gibi mi yaşamaya başlamalıyız? Evet, gruplarda sorumlu kişiler vardı.

Ama sorumlu kişi kimdir? Onlar da tıpkı sizin ve benim gibi insanlar, değil mi? Sadece onlar öndeydiler, deneyimlerini paylaşabiliyorlardı. Ruhsal özgürleşme bir tür iş ya da ne bileyim, bir kulüp ya da hobi olarak değil de bu hayattaki en önemli şey olarak ele alındığında, bir amaç olduğunda, tekrar söylüyorum, bir amaç, bir gösteri değil: "Komşular benim inançlı olduğumu, iyi biri olduğumu düşünsünler diye,

diyelim ki haftada bir kez tapınağa gideceğim." Öyle değil mi? Kafamın içinde olup bitenlere gelince - bunlarla kim ilgilenecek? Bunu kim temizleyecek, bizi kim hayata getirecek, söyleyin lütfen? Bir rahip mi? Önce kendi şeytanının üstesinden gelmeli.

Tatiana: Bu tür gruplarda sorumluluk sahibi olanlar için de, insanların sorumluluğu sizin üzerinize atmak istemesi ve diyaloga katılmak yerine sadece dinlemek istemesi büyük bir ayartmadır.

İgor Mihayloviç: Biliyorsunuz... Bu da bir sorun. Bir grupta diyalog olmadığında, bir nevi dini kurallara göre hareket edildiğinde, yine birileri öne çıkar, o okur ve konuşurken diğerleri oturur ve dinler, o zaman ne için toplandınız arkadaşlar? Dinlemek için mi toplandınız? Bir sürü farklı tapınak var. Orası çok güzel, bu uygulama orada binlerce yıldır mükemmelleştirildi, sadece doğru anlayın, orada tiyatro en üst düzeyde, siz oturup sizin gibi size masallar okuyan bazı dostları dinliyorsunuz. Anlıyor musunuz? Çünkü her şey peri masallarına dönüşüyor. Eğer kendi üzerinizde çalışma deneyiminiz yoksa, soracak bir şey yok. Anlıyor musunuz? Eğer bir grupta diyalog yoksa ama monolog varsa, bu grubun ya yeni toplandığı ya da yanlış yönde ilerlediği anlamına gelir, basitçe söyleyeceğim. Neden? Çünkü bu bir iş. Ve burada her şey önemlidir. Eğer insanlar Hayata tutunurlarsa, Ruhsal Dünyaya karşı içlerinde gerçekten sevgi beslerlerse ve bunu en azından birazcık hissederlerse, bunun ne kadar önemli olduğunu anlarlar. Ve onu korumak için çabalarlar çünkü şeytan, bilirsiniz, bir maymun gibi, her zaman onu çalmak ister, ona göz kulak olmalısınız.

Bu pratiklere gelince, orada önemsiz şeyler yoktur, her şey çalışılmalıdır, her saniye pratik yapmalı ve çalışmalısınız. İlk aşamada gerçekten çok zor. Ve burada, halihazırda en azından biraz ileride olanların herhangi bir tavsiyesi, herhangi bir deneyimi önemlidir. Anlıyor musunuz? Ve burada soru sormamak... eğer sorularınız yoksa, bu iki şeyden biridir: ya bir bodhisattvasınızdır ya da buna ihtiyacınız yoktur. Öyle değil mi? İlerliyormuş gibi yapıyorsunuz, yani şeytanın kontrolü altındasınız. Mesele de bu zaten.

Tatiana: Başka bir soru daha var, İgor Mihayloviç. Kendi içinizdeki bilinci açığa çıkardığınızda, bu stereotipleri gördüğünüzde, sistemin bu gizli eylemlerini dile getirdiğinizde, görünüşe göre, bu baskıcı bilinçten diyelim ki bu içsel kurtuluş gerçekleşiyor...

İgor Mihayloviç: İşte mesele tam da bu... Mesele bu.

Tatiana: Evet.

İgor Mihayloviç: İlk adım yine... yani ilk adım, dostlarım, bilincin siz olmadığını anlamaktır. Bunu anladıktan ve pek çok olguyu yakaladıktan sonra, yine çalışmanız gerekir, çünkü bunu nasıl yakalayabileceğinize dair milyonlarca teknik vardır ve bilincin siz olmadığını kendiniz görürsünüz. Bu düşünceleri oluşturan siz değilsiniz, onlara emir veren siz değilsiniz. Ama onlar tarafından yönlendirildiğinizde, siz bir

kölesinizdir, bilirsiniz, sadece bir biyomakine, bunu adlandırmanın başka bir yolu yoktur, fanteziler için bir yaşam kaynağıdır... başka birinin, ama sizin değil.

İkinci aşama Şahsiyet olduğunuzu anlamaktır. Bunun için de pek çok farklı teknik vardır. Şahsiyet olduğunuzu anladığınızda, bilincin var olduğunu ve bilincin zamanın başlangıcından beri şeytan olarak adlandırılan şey olduğunu anlarsınız. Peki bu noktada bir sonraki adım nedir? Bilincin Ruhsal Dünya ile bağlantınızı ve ona yaklaşmanızı engellemediğinden emin olmaktır. Bunun da tek yolu Sevgi'dir. Tam da gerçek içsel hisler vasıtasıyla, insanın Hayat kazanmasını sağlayan güç budur.

Dolayısıyla, bize Hayat için verilen Sevgimizi gönderdiğimizde, onu fantezilere harcamayız, onunla ne iblisleri, bilirsiniz, meydandaki güvercinler gibi, ne de şeytani, bilincimizi beslemeyiz, daha açık hale getirmek için bu şekilde ifade edelim. Bu güçleri Sevgi için harcadığımızda ve onları Ruhsal Dünyaya verdiğinizde, yüz kat fazlasını alırsınız. Böylece bunu almaya başladığınızda, bu Hayat kazanmanın başlangıcıdır, bu bir Meleğin başlangıcıdır, biz bunun için buradayız - Hayat uğruna. Bu nedenle, adımlardan biri de o şeytanın evcilleştirilmesidir. Anlıyor musunuz? Başka bir deyişle, önce şeytanın var olduğunu anlarız, sonra Şahsiyetin var olduğunu anlarız, sonra Ruhsal Dünyanın var olduğunu anlarız, Tanrı'nın var olduğunu anlarız ve sonra da bizi engelleyen şeyleri ortadan kaldırırız. Her şey çok, çok basittir. Ama bunun için, evet, bir grup içinde daha kolay, tabii ki daha kolay.

Tatiana: İgor Mihayloviç, katarsisin sonucu aslında ruhsal özgürlük hissidir.

İgor Mihayloviç: Elbette.

Tatiana: Ama toplantılar bu ruhsal özgürlük hissini vermiyorsa ne yanlış gidiyor? Tam tersine, bazen insanlar evlerine eskisinden daha da yüklenmiş olarak dönerler, vb. Bu neye işaret ediyor?

İgor Mihayloviç: Bugünü boşuna yaşamışlar demektir. Boşuna bir araya gelmişler, yanlış bir şey yapmışlar. Peki bu neden oluyor? Yine geldiler ve herkes ruhsal olarak çalışırken, o kollarını büküyordu, onları dizginlerken kendileri şeytana yenik düştüler ama onlar da onun yolundan gittiler ve kendi içlerinde sessizce birilerini yargılamaya başladılar. İblis şu düşünceleri bilince aşılamağa başladı: "Sen her şeyi biliyorsun, sen en iyisisin, sen zaten bir bodhisattvasın. Burada ne işin var?" vb. Böylece, yargılama, kıyaslama ve yüceltme, yani şeytanın tüm basmakalıp hileleri ortaya çıkar ve kişi nasıl tuzağa düştüğünü fark etmez. Daha sonra, sınıftan ayrılır, herkes sevinç içindeyken, o soyulur. Bilirsiniz, lezzetli bir şey almak için bir pazara gitmişsinizdir, ama elinizde hiçbir şey olmadan geri dönersiniz, paranız çalınmıştır. Anlıyor musunuz? Bu doğru değil mi?

Tatiana: Öyle.

İgor Mihayloviç: Ama bazen, yine bir gruptaki insanlar katarsise, ruhsal gelişimlerine ve genel olarak sınıflara yanlış bir yaklaşım sergilerler. Neden? Çünkü biliyoruz ki,

diyelim ki, gruplarda ruhsal gelişimle ilgilenen herkes şeytanın ne yaptığını bilir. O Kesinlikle kendisinden bir yıkıcı yutturur, bilirsiniz. Ne için? Böylece tüm dikkatimizi bir bireye yönlendiriyoruz. Örneğin, sevgi üretimi ya da bu sistemin bazı hileleri hakkında bir şeyler tartışıyoruz. Somut bir diyalogumuz var ve o anda birisi kalkıp diyor ki, "Bütün bunlar iyi de çocuklar, aslında biz hepsini biliyoruz. Bunun yerine, bana dünyanın aslında dördüncü boyutta kendini nasıl gösterdiğini açıklayabilir misiniz?" Anlıyor musunuz?

Tatiana: Veya "gölgeler hangi boyutta yaşar?"

İgor Mihayloviç: Doğru, veya "gölgeler hangi boyutta yaşar?"

Tatiana: Evet.

İgor Mihayloviç: Bu da güzel bir soru. Ve kişi bu soruyu sorduğuna göre, demek ki ilgileniyor, hepimiz kültürlü ve kibarız, oturuyoruz ve ne yapmalıyız? İnsanları sevmeliyiz, değil mi? İnsanlara saygı duymalı ve onların fikirlerini dikkate almalıyız. Eğer biri böyle bir soru soruyorsa, bir nedenle buna ihtiyacı var demektir. Yani biz orada oturuyoruz, çok hoşgörülü davranıyoruz. Ve sonra yine, mutlaka birileri grubu yönetiyor, değil mi? Deyim yerindeyse bir grup koordinatörü var.

Tatiana: Evet, elbette.

İgor Mihayloviç: Ama o bir grup koordinatörü olduğu için, neredeyse dindeki bir rahip gibi, her şeyden sorumlu olmalı. Öyle değil mi?

Tatiana: Sorumluluğu verdik. Eğer bir şey olursa, konuşmanın gidişatını o koordine edecek.

İgor Mihayloviç: Evet. Memnuniyetsiz ve öfkeli bir şekilde oturuyoruz, iblisler kafamızın içinde tef çalarak koşturuyor, biz ise sorumluluğu başkasının üzerine atmış durumdayız. Bu arada o kişi bunu fark etmiyor bile çünkü kendi dalgasında, gruba sorumsuzca davranıyor ya da bir şeylerle kafası meşgul ya da konu onda da yankı bulmuş.

Ve bakın arkadaşlar: diyelim ki yirmi Şahsiyet ya da on bin Şahsiyet olan bir grup var, fark etmez. Bir yıkıcı beliriyor ve birkaç kişi hemen ondan alıyor. Neden? Çünkü sistem böyle işliyor. Eğer iki kişi onu alırsa, o zaman yıkıcı tarafından yapılan bir başka alakasız açıklama zaten iki değil beş kişi tarafından alınmış olur. Anladınız mı? Böylece şeytanın ekibi büyüyor. Neden mi? Çünkü insanlar bu olayların girdabına kapılıyor. Anlıyor musunuz? Soru ilginç gibi görünüyor. Öyle değil mi? Ama aynı zamanda o kişiyi azarlamak da biraz utanç verici.

Oysa, dostlar, özür dilerim, her birinize açıkça sorabilir miyim? Kendiniz için cevap verin. Eğer bu tür grup derslerine, ruhsal gelişim gruplarına gidiyorsanız, nerede olursa olsun, hangi mezhepte, dinde ya da hobi grubunda olursa olsun. Oraya ruhsal olarak

gelişmek için gidirsiniz. Ve böyle yıkıcılar ortaya çıkar. Size basit bir sorum var. Oraya ne için gidiyorsunuz? Oraya kendi zamanınızı boşa harcamak için mi gidiyorsunuz? Kendi hayatınızı sisteme vermek için mi? Sonuçta, ruhsal olarak büyümediğiniz, deneyim ve pratik kazanmadığınız zaman, hayatınızı boşa harcarsınız. Ne için arkadaşlar? Siz aslında oraya Hayat kazanmak için geliyorsunuz. Ama boşa harcıyorsunuz. Bir insan ne kadar iyi olursa olsun ve ne kadar ilginç bir soru sorarsa sorsun. Şu anda ne yapıyorsunuz? Az önce derslerde pratik yaptığınızı söyledik, diyelim ki şeytana nasıl direneceğinizi, öyleyse devam edin ve pratikte ona direnin.

Tatiana: Aslında, çok fazla insan bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyor.

İgor Mihayloviç: Herkes hisseder.

Tatiana: Herkes hisseder..

İgor Mihayloviç: Herkes hisseder. Sadece diliniz nerde? Dilinizi kim tutuyor? O

Tatiana: Söylemek için bir kararlılık yok. Evet, bu...

İgor Mihayloviç: "Kararlılık yok" ne anlama geliyor? "Kararlılık yok" yine şeytandan bir hile. Değil mi?

Tatiana: Evet.

İgor Mihayloviç: Basitçe ifade edeyim, böyle bir kişi ayağa kalksa, bir katılımcıya, örneğin Vasilisa'ya adıyla hitap etse ve "Sen tam bir aptalsın ve kulakları olan bir bavula benziyorsun" dese, Vasilisa nasıl davranırdı? Alçakgönüllülikle oturur ve her şeyi affeder miydi? Hayır. İblisler çıldırır ve ona karşı öyle bir nutuk atardı ki... Bu doğru değil mi?

Tatiana: Buna dahil olmak istemiyoruz. Öyle değil mi?

İgor Mihayloviç: İçimizdeki o iblisleri harekete geçirmek istemiyoruz. Sessizce oturmak istiyoruz. Bu doğru değil mi?

Tatiana: Bunun rahat olması için.

İgor Mihayloviç: Biri doğru soruyu sorar. Öyle değil mi? Ama bu uygunsuz ve burası için değil. Bu kişi fizik veya büyü dersini Ruhsal çalışmalarla karıştırmış. Oysa herkes oturuyor ve sessiz. Anlıyorum. Yapılması gereken ilk şey, normal ve iyi bir şekilde ona sormaktır: "Bu soruyu neden sordun? Bu soruyu neden şimdi ve burada sordun?" Sistemin nasıl çalıştığını ve sizi nasıl yoldan çıkarmak istediğini, dilinizi nasıl tutmaya çalıştığını vb. görmek herkes için çok iyi bir derstir. Eğer o kişi cevap veremiyorsa ya da ısrarla "Ben sadece ilgileniyorum. Yaptığınız şeyle ilgilenmiyorum. Bunun cevabını duymakla ilgileniyorum." O zaman bırakın gruptan ayrılın ve bir fizik ya da sihir kulübüne gidip neyle ilgileniyorsa onu çalışsın. Ama grupta olmamalı, özellikle de bu

tür şeyler sistematik olarak meydana geliyorsa. Yine de böyle pek çok insan var. Ve dikkat edin.

Tatiana: Tekrar tekrar.

İgor Mihayloviç: Doğru. Ruhsal derslere katılan ve dikkatleri sürekli üzerlerine çekmeye başlayan pek çok insan var. Grup sessiz olduğunda bu işe yarıyor. Anlıyor musunuz? Affedersiniz, herkes tımarhanedeki gibi çok hoşgörülü olduğunda, bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Öyle değil mi? Çünkü bir şeyler kazanmak için, Tanrı ile teması sürdürmek için Ruhsal derslere geldiğinizde kendi hayatınızı ve kendi zamanınızı boşa harcamak ve şeytanla intihar satrancı oynamak gerçekten deliliktir. Bu saçmalık değil mi? Tamamen saçmalık. Anlıyor musunuz? Eğer bu limondan limonata yapamıyorsanız, o zaman ondan kurtulmalısınız. Masanın üzerindeki kokmuş et gibi. Görüyor musunuz? Bütün yemeği mahvedecek, böyle olmamalı.

Tatiana: Sistemin şu anda böyle bir durumda olan insanlara hangi düşünceleri söylediğini de dile getirebiliriz. Diyor ki, "Bu bizim geçemediğimiz bir grup dersi. Komşumuzu sevmeliyiz. Eğer geçen sefer başaramadıysak, bir kez daha deneyelim. Çünkü tekrar ettikçe... bir kez daha ve bir kez daha..."

İgor Mihayloviç: Evet, kendinizi ikna ediyorsunuz. Ama bunu durduralım. Düşünceler nereden geliyor? Deneyim sahibi olanlar bunu anlarlar. Anlarlar, özellikle de kişi Piramit veya Chetverik uygulamalarıyla çalışma deneyimine sahipse, düşüncelerin nereden geldiğini anlar. Düşünceler Şahsiyetten, ruhsal olandan geldiğinde, içeriden üretilirler. Bu bir düşünce değil, bir anlayıştır. Ama bu tür düşünceler dayatıldığında, her zaman sağdan ve arkadan gelirler.

Tatiana: Sistem ikna eder.

İgor Mihayloviç: Evet. Peki neden? Çünkü ikna ediyor, ama sizi kim ikna ediyor? Kendi iblisiniz sizi ikna ediyor. Çünkü iblisler tek bir topluluktur. Hepsi tek bir varlığın ürünüdür - şeytanın. Şöyle söyleyelim, bu internet. Tamam mı? Her birimizin farklı programları var, ama özü aynı. Ve doğal olarak, hepsi birlikte çalışıyor. Biri kışkırtırken diğer iblisler bizi tutuyor ve biz de koyun sürüsü gibi oturup onun bizi kırpmasını izliyoruz. Öyle değil mi? Kendi yünümüzü, kendi canımızı, kendi etimizi veriyoruz, peki bundan hala mutlu olmamız mı gerekiyor dostlar? "Diyelim ki bir insanı kapı dışarı etmek iyi bir şey değil." Neden "iyi değil"? Basit bir soru. Oysa, bu kişi tüm grubun istikrarının bozulmasına katkıda bulunacak kadar zayıfsa iyi midir? Basit bir soru.

Ve burada, dostlar, şunu anlamak son derece önemlidir: aslında bu tür insanları, bir gruptaki yıkıcıları, sistemin kendisini yönetenleri dışarı atmıyoruz. Onlara farklı koşullarda ruhen olgunlaşmaları, dahası günah işlememeleri için bir fırsat veriyoruz. Neden mi? Çünkü şeytana hizmet ettiklerinde bizi istikrarsızlaştırıyorlar, çünkü bir günah işliyorlar, hem de çok ciddi bir günah. Hayatlarımızı elimizden alıyorlar, bizi soyuyorlar. Bu nedenle biz tam tersine onlarla ilgilenir, günah işlememelerini sağlarız. Onları kurtarıyoruz, değil mi? Aynı zamanda, ruhsal olarak gerçekten

olgunlaşabilmemiz ve kimsenin dikkatimizi dağıtmaması için koşullar yaratırız. Böylece Tanrı'ya gittiğimizde şeytanın hiçbir kölesi yolumuza çıkamaz. İşte mesele bu, dostlar. Öyle değil mi?

Size başka bir örnek vereyim. Örneğin, hepimiz açız. Yemek yemek için bir araya geliyoruz. Tamam mı? Masaya oturuyoruz ve üzerine ikramlar koyuyoruz. Ve arkadaşımız içeri giriyor, tüm bu ikramları alıyor ve domuzlara veriyor, "Bunlara ihtiyacınız yok çünkü siz Ruhsalsınız" diyor. Ve bize örneğin hamur işlerinin tehlikeleri ve nasıl diyet yapmamız gerektiği, oruç tutmanın sağlık için çok iyi olduğu hakkında bir konferans vermeye başlıyor. Bunu ilk gün bir kez yapıyor, ikinci gün ikinci kez, üçüncü gün üçüncü kez... Kim bununla karşılaşmadı ki? Söyleyin bana, açlıktan ölmek, onun derslerini dinlemek ve bizim yerimize domuzların şişmanlamasını izlemek zorunda mıyız? Yoksa bu adamı domuzlara gönderip kendimiz mi biraz şişmanlamalıyız? Özür dilerim, açıkça söylüyorum. Hangi yol daha iyi?

Arkadaşlar, kendi hayatlarımıza değer vermeyi öğrendiğimizde çalışmalarımızın verimliliğini de artırmış olacağız. Basitçe söylüyorum. Hayatı kazanma şansımızı artıracaktır. Bu nedenle Ruhsal yolumuzda bizi engelleyen her şeyi ortadan kaldırmalıyız, eğer kaldırabiliyorsak. Ve törenlere, duygusallığa ya da başka bir şeye yer yok, çünkü bu sizin Hayatınız ile ilgili bir mesele, başka bir şeyle değil. Görüyorsunuz, Hayattan daha değerli hiçbir şey yoktur. Bizler, her birimiz, ebedi Hayatı kazanmak için buradayız. Eğer bunu yapmadıysak, buraya boşuna gelmişiz demektir. Bir sürü ağaç dikebilir, bir sürü çocuk dünyaya getirebilir, ne bileyim, koca koca evler inşa edebiliriz. Bu sizi daha iyi hissettirir miydi? Hayır, hissettirmez. Gördüğünüz gibi, eğer Hayat kazanmadıysanız, altşahsiyet daha sonra ne diktiğinizi, inşa ettiğinizi ve doğurduğunuzu umursamaz. Ve her birimiz bunu biliyoruz.

Sonuçta, insanlar arasında herkes Gerçeği bilir ve herkes gerçek Gerçeği hisseder. Ancak bilinç, bilirsiniz, tüm bunları çok kolay bir şekilde eğip büker ve manipüle eder. Ve biz gerçekten, bilirsiniz, fırtınada dalgaların üzerindeki bir top gibi olduğumuzda, bir ileri bir geri savruluruz, nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu ve ne olduğumuzu bile anlayamayız. Evet, dostlarım, dalgaların üzerindeki toplar olmayı bırakın, bir okyanus olun, o zaman her şey yerli yerine oturur. Her şey düzene girer. Ama aslında kim olacağımız bize bağlı - şeytanın kölesi mi yoksa özgür ve canlı bir Melek mi olacağımız. Her şey bizim elimizde, her şey basit ve kolay. Zamana değer verin. Özellikle de geldiğiniz derslere değer verin. Sonuçta, bu gün boyunca sahip olabileceğiniz en değerli şey bu. Bu insanlarla iletişimidir. Aşk ve Yaşam arayışıdır. Daha iyi ne olabilir ki? Biri sizi engelliyorsa, hiç tereddüt etmeden onu uzaklaştırın.

Basit bir soru. Bir insan ruhen zayıf olabilir ya da şeytana teslim olmuş olabilir. Öyle değil mi? Bugün ona teslim oldu. Tamam. Ama yarın durum aynı olursa ve yine ona teslim olursa. Tamam. Buna daha ne kadar tahammül edeceksiniz? Belki de onu göndermeli, kendi üzerinde çalışmasına, dengesini sağlamasına ve aslında şeytanın tasmalarını takan bir maymun değil, bir insan olduğunu fark etmesine izin vermelisiniz. Ve bunu anladığında, onu geri alırsınız.

Tatiana: Birçok insan da böyle bir durum olduğunda kendilerini bu durumdan soyutladıklarını düşünür: oturlar ve bir tür "kubbe yaparlar", kendilerini biraz izole ederler.

İgor Mihayloviç: Ne tür bir "kubbe" yaparlar? Aslında bu beni güldürüyor, "kubbe" yapıyor, bir şeyi koruyor.

Tatiana: "Durum camın arkasında, seni ilgilendirmiyor gibi bir şey." Ama gerçekten öyle mi?

İgor Mihayloviç: Evet, tam olarak. O kadar "dünyadan soyutlanmış, her şeyden soyutlanmış ve şu anda Tanrı ile olan bağlantısını kaybetmek istemiyor." Eğer şeytanla yüzleşmezseniz şu anda hangi Tanrı'yla birliktesiniz? Eğer arkadaşlarınızı ihmal ettiyseniz? Öyle değil mi? Yol arkadaşlarınızı... Dolayısıyla her şeyden önce kendinizi ihmal etmiş olursunuz. Kendi hayatınızı, kendi yaşam enerjinizi veriyorsunuz ve bu durumda sadece prana ile değil, Allat ile de ödeme yapıyorsunuz. Sonra ne olacak? Pekala, arkadaşlar, büyüün.

Tatiana: Çünkü şu anda bir insan yargılıyor, demek istediğim yapamıyor... ve ona geri dönüyor.

İgor Mihayloviç: Yüzde yüz, dahası... Dahası, orada yargılıyordu, yargılayarak çıktı ve bir sonraki derse kadar bunu hatırlar ve hala yargılar. Şeytanın hileleri bunlar. Ve bu hilelerin analiz edilmesi gerekir. Dersler sırasında bunları analiz ettiğinizde ve anladığınızda, size hükmetmeyecek şekilde hareket etmelisiniz ki şeytanın bu hileleri hayatınızı elinizden almasın. Aslında bunlar çok basittir. Nasıl yapılacağını bilerseniz, bunların üstesinden gelmek çok kolaydır, gerçekten çok kolaydır. Ve onlara kanmamak daha da kolaydır. Öyle değil mi?

Tatiana: Ayrıca, İgor Mihayloviç, başka bir şey daha var. İnsanlar Ruhsal yolu takip ederler ve genişleyen bu içsel sevgiyi ve bu içsel dalgalanmayı hissederler. Ve bir noktada kendilerini gruptan soyutlamaya ve Ruhsal yolu bağımsız olarak takip etmek için her türlü bağlılıktan kurtulmaya karar veriyorlar (**İgor Mihayloviç:** Evet, elbette). Bu konuda nasıl bir yorum yapabilirsiniz?

İgor Mihayloviç: Bilinç böyle bir kişiye şöyle der: "Bak, onlar gelip sürekli aynı bilinç hakkında, bazı hileler hakkında konuşuyorlar. Bu arada sen Tanrı'yı hissediyorsun, değil mi? Onlar seni engelliyor. Sen neredeyse bir bodhisattva'sın, onlar ise... bilirsin - olgunlaşıyorlar - evet, en hafif tabirle - onlarla birlikte gitmemelisin, onlar sadece seni geri tutuyorlar. Kendi başına pratik yapmalısın, kimseye ihtiyacın yok, bunu yapabilirsin, kendini izole et ve olgunlaş." Peki insan ne yapar? Kendini izole eder ve solar. Hayır, şeytanın profesyonel besleyicisi olarak olgunlaşır, başka bir şey değil. Bunlar hileler.

İçinizde neler olup bittiğine ve bir grup içinde geçirdiğiniz süre boyunca kazandıklarınızı ne kadar çabuk kaybettiğinize bir bakın. İçinizde yeni ortaya çıkmaya başlayan o sevgiyi. Eğer içinizde ortaya çıkmış olsaydı, böyle aptalca bir düşünceye

sahip olmazdınız. Şeytan bunu size yutturmaya çalışırdı, ama siz bunu kabul etmezsiniz. Çünkü bunların kimin hileleri olduğunu bilirdiniz. Öyle değil mi?

Biliyorsunuz, bugünlerde zor zamanlar yaşanıyor ve bunu herkes biliyor, herkes anlıyor ve hissediyor. Dürüst olalım ve her şeyi gerçek adıyla çağıralım. Tamam mı? Günümüzde şeytan o kadar güçlü ki, bir insanın yardım almadan kaçması son derece zor. Sonuçta, bilsek, anlasak, deneyimimiz ve yardımımız olsa bile, yine de düşmeye devam ediyoruz. Ve birçoğumuz günde on kez kendimizi bu şeytanın pençesinden kurtarmak zorunda kalıyoruz. Değil mi? Doğru, oysa birçok insan onun midesinden bile çıkıyor, çünkü şeytan onları çok kötü bir şekilde içine çekiyor. Ama ne yapabilirsiniz ki, hayat böyle bir şey. Bu nedenle, yardım olmadan son derece zor olacaktır.

Öyleyse hayal edelim, diyelim ki güzel bir çayır. Tamam mı? Ya da daha iyisi, bir çiçek bahçesi. Piramit şeklinde bir çiçeklik. Hayal ettiniz mi? Susuz bir çölün ortasında duran bir çiçeklik, güneş kavuruyor, nem neredeyse sıfır, ama yukarıdan üzerine su damlıyor. Daha yüksekte olan çiçekler daha fazla su alıyor. Daha aşağıda olanlar, hala büyümekte olanlar, evet, biraz daha az su alıyorlar, onlar için biraz daha zor. Ama su için, nem için uzanmak onların elinde, öyle değil mi? Başka bir deyişle, Hayat onlara verilir, yukarıdan yardım onlara iner ve bunu hissederek ona ulaşırlar.

Bu arada bir çiçek diyor ki, daha doğrusu çiçek değil ama ne bileyim, bu çiçeğin içindeki bir kurtçuk ona diyor ki, "Bak, sen buradasın, sadece filizlenmeye çalışıyorsun ama bak burada ne kadar çok çiçek var, su damlıyor vs. Tanrı ne görüyor? Tanrı bir çiçeklik görür. Çiçeklerle kaplı bir çiçeklik, hepsi bu. O seni görmüyor, değil mi? Ama kendini uzaklaştırdığında, kendini ayırdığında bir birey haline geleceksin. Ve Tanrı sadece senin güzelliğinize hayran kalacaktır. Bu ayçiçeklerinin arasında ne yapman gerekiyor? Haydi, sen güzel bir gülsün, kendini ayır." Peki insan ne yapar? Kendini ayırır. Bunu kim söylüyor? Bunu ona gerçekten melekler mi söyler? Hayır. Melekler insanlar büyüyene kadar genel olarak onlarla temasa geçmezler. Öyle değil mi? Fısıldayan şeytandır.

Böylece şeytanın kışkırtmasıyla kişi ona karşı savaşmak yerine onu dinler, gururu etkilenir. Böylece o çiçeklikten uzaklaşır. Basit bir soru. Yukarıda - her çiçeği besleyen ilahî nem inerken, orada - kavurucu güneş, çöl ve kuraklık vardır. Böylece çiçek hemen kuru bir dikene dönüşür. Tanrı bir deve midir ki bir dikene hayranlık duysun ve ondan zevk alsın? Elbette değildir. İşte size yanıt dostlar. Yine de böyle kaç kişi görüyoruz? Münzevilerin, kutsal pederlerin deneyimleri onlara ilham verdiği için kendilerini ayıran ve uzaklaştıranlardan. Bazıları büyüünün peşinden koştu, bazıları ise sadece aptallıkları yüzünden oraya gitti. Sonunda, sonuç her zaman aynıdır.

Kutsal pederlerin geçmişte neden geri çekildiklerini biliyor musunuz? İnsanlardan geri çekilmediler. Dinden geri çekildiler. Bir keşişin yaşamı zaman çizelgesine bağlandığında, aralarında yerleşmiş olan bu uygulamadan geri çekildiler. Hep aynı şeyleri mırıldanmalı, şarkılar söylemeli, tek ayak üzerinde dans etmeli vs. Ve sözde

Tanrı ile iletişim kurmalıdır. Oysa aslında asıl amacı ve görevi bağış toplamak, yine bağış toplamak ve organizasyonun gücünü artırmaktır. Bunu kim bilmez ki?

Bu yüzden Tanrı'yı gerçekten özleyen ve şeytanın da var olduğunu hisleriyle anlayan ve şeytan için çalışmak istemeyen, ama Tanrı'ya hizmet etmek isteyen insanlar, inziva bahanesiyle biraz uzaklaşmak zorunda kaldılar, biliyorsunuz. Başka bir deyişle, sözde organizasyonlarının yüceliği için ağır işlerde çalıştılar. Ama gerçekte sadece Tanrı'ya doğru gidiyorlardı. Bu şekilde bu yükün baskısından kaçınmaya çalıştılar. Evet, bu bir zayıflıktır. Aslında bu bir zayıflıktır. Çünkü insan çelik gibi sertleşmelidir, bilirsiniz: ateşte, suda ve her nerede olursa olsun. Eğer Tanrı için çabalarsanız, hiçbir şey sizi engelleyemez. Şeytan yolunuza ne tür engeller çıkarırsa çıkarsın, bunların hepsi onun hileleridir. Onun şeytan olduğunu anladığınızda ve size "bu zor" dediğinde, bunun neresi zor?

İyi bir arkadaşım vardı ve şimdi ailemin üyelerinden biri, bu şekilde ifade edelim, sizin de arkadaşlarınızdan biri. Ne yazık ki şu anda bizimle değil ama neyse ki her zaman bizimle. Şöyle söyleyeyim. Hıristiyan Ortodoks dinindendi, tam olarak Hıristiyan Ortodoks dinindendi. Dahası, aktif ve ciddiye, bu dini savundu, bu dinin tüm erdemlerini savundu, ama tüm aptallıklara gelince - onları gerçek isimleriyle adlandırdı. Elbette iş arkadaşları onu sevmezdi ama insanlar onu çok severdi. Yani hiçbir şey bir insanın dini organizasyonlarda bile dürüst ve doğru olmasını engellemez. Özür dilerim, şeytanın önünde Ruhsal olanı savunmak hiçbir yerde zor değildir.

Tatiana: Biliyor musunuz, İgor Mihayloviç, az önce kendilerini o dinin kurallarından, o samanlardan uzaklaştıran insanlardan bahsettiniz.

İgor Mihayloviç: Kanunlardan değil ama kurallardan (**Tatiana:** Evet, samanlardan, kurallardan), insanlar tarafından uydurulan yazılı kurallardan, bu sirkten, teatrallikten ve aptallıktan. Kendilerini uzaklaştırdılar, bunu yapmak zorundaydılar.

Tatiana: Evet. Ama en ilginç şey şu ki, birbirleriyle tanıştıklarında - tam olarak benzer düşünen insanlar, ilginç bir şekilde ve tanıştıklarında birbirlerine tek bir ana soru sormaları beni her zaman şaşırtmıştır: "Duanız nasıl?" Yani bu sorudan aslında Tanrı ile olan içsel diyalogunuzun nasıl devam ettiği ve gerçekleştiği anlaşılıyor (**İgor Mihayloviç:** Tabii ki). Tanrı'ya daha mı yakınsınız, yoksa bazı zorluklarınız mı var. Ama bu tür, belki de dolaylı kanıtlardan ve bu tür bilgilerden, onların da içsel deneyimlerini paylaşma ve Ruhsal yolda daha da olgunlaşma fırsatını kaçırmadıkları açıktır.

İgor Mihayloviç: Tabii ki kaçırmadılar. Deneyim çok değerlidir. Ruhsal yol harikadır. Ama şeytan bütün çok biçimliliğiyle önümüzde durur... Oysa şeytan nedir arkadaşlar? Bir lejyondur. Gerçekten de her türden iblisten oluşan gerçek bir lejyondur ve her birinin kendine özgü yaklaşımları vardır. Diyelim ki, hani düşünecek olursak, aslında düz bir yolda gözünüz açık giderseniz kolayca aşabileceğiniz, aşılması zor bir sınır çizgisi. Anlıyor musunuz? Ya da gözleriniz bağlıysa, pusulanız yoksa ve nereye gittiğinizi bilmeden dağlar ve ormanlar boyunca yürürseniz yolunuzu kolayca

kaybedebilirsiniz. Peki nereye varacaksınız? Bu doğru değil mi? Bir yere varmaya kararlı olsan bile, oraya varacağın kesin değildir dostum. Bu nedenle basit olanı karmaşıklığa döndürmemelisiniz. Tüm karmaşıklıklar her şeyden önce şeytandan kaynaklanır. Bilirsiniz, halk arasında söylendiği gibi sizi zorbalıkta "yakalarlar": "Yeterince güçlü müsün? Herkes Tanrı'ya bu şekilde gidebilir, ama inzivaya çekilecek kadar güçlü müsünüz? Bu da başka bir bireysel yol (**Tatiana**: Tek başına, evet, kesinlikle). Doğru. Neden yine koltuk değnekleri alıyorsunuz (**Tatiana**: Bu "güçlü" olanlar için bir görev), birine yaslanıyorsunuz ve birini dinliyorsunuz? Basit şeyleri kendin anlamıyor musun?"

Tatiana: Ya da şehitlik deneyimi.

İgor Mihayloviç: Gerçekten de öyle, biliyorsunuz. Şehitlik deneyimi ayrı bir konu. Öyle bir aptallık ki Allah korusun. Bu şehitlik deneyimi neden ve nereden geldi biliyor musunuz? Çünkü herkes, sadece bilgiyi buraya getirenler değil, onu alanlar da hep sorun yaşadılar. Gerçekten, bilirsiniz, bu çok ağır bir yükür. Çoğunlukla, başlangıçta zordu, ama daha sonra her şey kolaylaştı. Şehitlik buradan kaynaklanıyordu: benzetme ve dinsel görevleri satmaydı: "Onlar nasıl acı çektiyse, ben de öyle çekiyorum." Öyle değil mi? Bu konuyu açmayalım, çok saçma.

Tatiana: İgor Mihayloviç, Kişinin kendi üzerinde çalışmasının öneminden bahsettiğinizi ve bunu Ruhsal yolda önümüzde koca bir kaya olduğu gerçeğiyle karşılaştığınızı da hatırlıyorum.

İgor Mihayloviç: Bu gerçekten de böyle. Ve hatta basitçe söyleyeyim, tekrar görselleştirmeye çalışalım. Aslında hayal kurmayı ve görselleştirmeyi seviyoruz, değil mi? Şeytan bizi zorluyor, o yüzden bu aracı kendi yararımıza kullanalım. Helyumla dolu bir balon hayal edelim. Tamam mı? Hayal ettik. Şimdi de onun siz olduğunuzu hayal edin. Ruhsal Dünya'ya gelmek için bulutlara doğru uçmalısınız, diyelim ki bize öğretildiği gibi Tanrı "bulutlarda yaşadığı" için. Helyum dolu bir balon kolayca bulutlara uçabilir. Öyle değil mi? Neye ihtiyacımız var? Çözölmek için. İşte sorun da burada, dostlarım. Aslında sorun nedir? Sorun şu ki bu balon, altındaki taşlarla dolu bir dağa demir atmış durumda. Ve bizim görevimiz sadece tüm taşları kendimiz atmaktır. Bunlar şeytanın tüm hileleri, bize dayatılan tüm zihniyetlerimiz ve gerçekten derin bir nefes almamızı, Tanrı'nın Sevgisini gerçekten hissetmemizi, onunla dolmamızı ve uçmamızı engelleyen tüm insanlık dışı şeylerdir.

Dolayısıyla her gün, her an Sevgi'yi o kadar çok biriktirmeli ve diyelim ki, gereksiz bir taşı atmaktır için bir an bile kaybetmemek için kendinize o taşlardan kurtulma hedefi koymakta o kadar kararlı olmalısınız. Eğer şeytan size kancayı takarsa, onu bırakın. Eğer arkadaşınıza kızmanızı istiyorsa... bu kadar basit. Sonuçta, arkadaşlar arasında bir kavga nasıl çıkar? Aslında bu çok basittir. Size "o iyi değil" diye bir düşünce empoze edilir. Kişi hiçbir şey yapmadı, bir sebep bile göstermedi, ama bu düşünce geldi (**Tatiana**: Siz sadece buna inandınız). Yine de düşünmeye başladınız, bu düşünceye yaşam enerjisi verdiniz, bu düşünceyi kabul ettiniz, ama elinizde bir şey bile yok. Ama, hemen arkadaşınızın kaşlarını çatıldığını görüyorsunuz. Neden mi? Çünkü aynı

şey onun da aklına gelmiştir. Ya da nedenini bile bilmiyor ama kaşlarını çatmış durumda. Şeytan henüz ona sizinle ilgili bir düşünce aşılamadı, çünkü şu ana kadar zayıf çalıştınız, ama arkadaşınız çoktan alarına geçti. Onun yanaklarını şişirdiğini görürsünüz, "bu yüzden bu sana hitap ediyor". Böylece şeytan ateşe odun atıyor.

Tatiana: Doğru. "Kasten bir şey yaptı..."

İgor Mihayloviç: Elbette.

Tatiana: "Prensipleri yüzünden tökezledi."

İgor Mihayloviç: Evet, arkadaşınız zaten size eğri bakıyor, bunu görüyorsunuz ve ona da eğri bakıyorsunuz. O anda şeytan ona telkinde bulunur: "Bak, yamuk bakıyor." Ve işte bu kadar - eskiden arkadaşınız ve şimdi düşman oldunuz. Bu doğru değil mi? Bu nedenle, herhangi bir aptalca düşünce size dayatılır dayatılmaz, o taşı alın ve atın. Sonunda, eğer isterseniz, bir dağı bile çok hızlı bir şekilde dağıtabilir ve uçup gidebilirsiniz. Bu doğru değil mi?

Tatiana: Evet. İgor Mihayloviç, işte insanların ilgilendiği bir başka nokta. Sistemin saldırılarına maruz kalan bir kişiyi desteklemenin doğru yolu nedir? "Belki de bir şekilde onun ön Veçhesini harekete geçirebiliriz (**İgor Mihayloviç:** Büyülü bir şekilde, evet, kesinlikle) ya da onu bir an önce çekip çıkarmak için daha fazla sevgi yönlendirebiliriz" diyorlar.

İgor Mihayloviç: Aynen öyle. Bakın arkadaşlar, bu en "doğru" karardır - devam etmek ve içinde ürettiğiniz sevgiyi Ruhsal Dünyaya değil, "o bir arkadaş, desteklenmeli" diye bir kişiye yönlendirmek. Peki ama kime yönlendireceksiniz? Basit bir soru. Eğer arkadaşınız yalpaladıysa, şeytan onu yönetiyordur, o halde arkadaşınızın gitmesine izin vermesi için şeytana hayatınızla rüşvet mi vereceksiniz? Öyle değil mi? Şeytan her şeyinizi alır: hem sizin hem de arkadaşınızınkini. Eğer ona kalbinizin kapısını açarsanız, sonsuza dek oraya yerleşecektir, dostlar. Öyle değil mi?

Tatiana: Ama bir insanı desteklemenin doğru yolu nedir?

İgor Mihayloviç: Doğru yolu nedir? Öncelikle, büyüyle ilgili hayaller kurmayı ve rüya görmeyi bırakmak. Bunlar şeytanın hileleridir. Ve tüm bu dürtüler: "sevgiyi ona yöneltmek", "sihirli eylemler gerçekleştirmek" veya "onun ön Veçhesini harekete geçirmek" - tüm bunlar şeytanın sizi ittiği büyüdür.

Tatiana: İnsanın seçimine müdahale etmek.

İgor Mihayloviç: Tanrı size bu Evrende var olan en güçlü, en kuvvetli aracı vermiştir - bu bir sözcüktür, dostlar. Bu dünya sözcük tarafından yaratıldı. Dünyanın dört bir yanındaki dinlerde yazılı olan da bu değil mi?

Tatiana: "Başlangıçta Kelam vardı"

İgor Mihayloviç: Doğru. Bu ifadenin kökenine bakalım. Aslında bir savaş bir kelimeyle başlar, ama aynı zamanda bir kelimeyle de biter. Bir kelime aracılığıyla Sevgi yaratılır, ama nefret de bir kelime aracılığıyla doğar. Bu doğru değil mi? Bir kelime en güçlü araçtır. Onu ustalıkla kullanın.

Arkadaşınızı desteklemeniz gerekiyorsa, onu bir kelimeyle destekleyin. Gerçekten, ona sorununu anlatın veya sorunlarını dinleyin, ona doğru tavsiyelerde bulunun, diyelim ki onun için bir destek olun. Ama gerçek, yaşayan Sevginize gelince, onu yalnızca Tanrı'ya verin. İşte o zaman doğru olacaktır. Eğer bir arkadaşınıza yardım etmek istiyorsanız, ona Tanrı'yı sevmeyi öğretin ki Hayat arkadaşınıza da gelsin. Bu bir destek olacaktır. Ve sonra ikiniz doğru yönde ilerleyeceksiniz. Öyle değil mi? Böyle bir arkadaşlıktan daha harika ne olabilir? Bu doğru değil mi? Peki bunun için ne gerekli? Aslında hiçbir şey. Sadece birbirimizi sevmek. Değil mi? Dostlarım, bugün bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Sadece birbirimizi sevelim. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teşekkürler, İgor Mihayloviç.

İgor Mihayloviç: Teşekkür ederim, dostlar. Burada olduğunuz için teşekkürler.